

m.remissvar@regeringskansliet.se

m.nm@regeringskansliet.se

att: Börje Alriksson

Svar på remiss av Naturvårdsverkets redovisning om ett nationellt program för ersättning till restaurering och vissa skötselåtgärder i ängs- och betesmarker

LRF har tagit del av remissen från Miljödepartementet och har följande att anföra.

LRF ser positivt på att ersättningarna för restaurering av och komplement i ängs- och betesmarker framöver ska hanteras som nationella ersättningar. Sedan EU-inträdet 1995 har EUs gemensamma jordbrukspolitik, CAP, utökats med fler ersättningsformer och de administrativa kraven har successivt skärpts. Det är därför positivt att regeringen beslutat att flytta några ersättningsformer från CAP. Förutsättningarna för Jordbruksverket att genomföra CAP på ett ändamålsenligt och rättssäkert sätt ökar genom detta förfarande. De ersättningsformer som har flyttats omfattar till stor del marker och metoder som inte till fullo passar in i CAP-regelverket. Genom nationell hantering ökar flexibiliteten i hur ersättningarna kan utformas vilket i stort bör vara gynnsamt för målsättningarna med ersättningsformerna.

Möjligheten till ökad flexibilitet måste dock förvaltas på ett lämpligt sätt så att ersättningarna inte blir för administrativt betungande för såväl myndigheterna som företagen. Naturvårdsverkets förslag innebär en ambitionshöjning med avseende på vilka objekt som kan komma i fråga för ersättning. Det införs också nya administrativa moment, t.ex. system för prioritering mellan ansökningar och att det kan vara olika löptid (1 – 8 år) inom vissa ersättningsformer. Restaureringsplanerna föreslås bli mer platsanpassade vilket är positivt ur flera aspekter, samtidigt innebär detta en administrativ kostnad i tid och pengar och beslut om ersättning kan komma att dra ut på tiden särskilt om det kommer in många ansökningar ett enskilt år. Det framgår inte av förslaget vad planerna ska innehålla, detta är något som skulle kunna tydliggöras t.ex. så att alla lantbrukare får samma basnivå och därmed samma grundläggande förutsättningar. LRF hade förhoppningar om att dessa nationella ersättningsformer skulle kunnat förenklas mer jämfört med utformningen i landsbygdsprogrammet.

LRF anser att Naturvårdsverkets förslag till ansvarsfördelning mellan myndigheterna förefaller lämplig. Utifrån LRFs perspektiv är det fördelaktigt att inte öka antalet myndigheter ett företag behöver ha kontakt med; länsstyrelsen blir därför den mest naturliga myndigheten att hantera dessa nationella ersättningar. Vad gäller IT-lösningar så anser LRF att även om Jordbruksverket har mycket erfarenheter av IT-lösningar för CAP-ersättningarna så vore det att föredra en IT-lösning som inte tillhandahålls av Jordbruksverket av samma skäl som anges i första stycket.

Det framgår av Naturvårdsverkets förslag att företagen inte ska behöva ansöka om utbetalning, beslutet om ersättning innebär att pengarna betalas ut. LRF ser vissa

frågetecken i förslaget kopplat till utbetalning av de ersättningar som löper över flera år och vill i detta sammanhang därför poängtera vikten av tydlig information till de företag som ansöker om ersättning. Givetvis är det även viktigt att utbetalningarna sker i rimlig tid till berörda företag.

I förslaget framgår att budgetens omfattning för skötsel av myrslåttermarker inte är klarlagd. Budgeten för övriga ersättningsformer är generellt något lägre än för motsvarande åtgärder inom nuvarande landsbygdsprogram. LRF anser att om en höjning av budgeten ska göras så bör det ske genom en höjning av anslag för åtgärder för värdefull natur.

LRF anser att det är ett lämpligt förfarande att ställa krav om att restaurerad ängs- och betesmark ska fortsätta hävdas. Det är dock inte rimligt att en lantbrukare inte får betalt för restaureringen i de fall marken efter avslutad restaurering inte kvalificerar för CAP-ersättning om lantbrukaren följt kraven i restaureringsplanen.

LRF motsätter sig formuleringen i 37.1 § i förslaget till förordning. Ersättningsnivån sätts av en myndighet i förhand och det är inte rimligt att en lantbrukare som utfört föreskrivet arbete ska bli återbetalningsskyldig om hen kunnat göra detta för en kostnad som underskrider den uppsatta ersättningsnivån. Detta bör rimligen vara något som beaktas redan när ersättningsnivån fastställs i en föreskrift, annars kommer de lantbrukare som söker ersättningen känna oro för att ersättningen minskas i efterhand trots att hen följt alla villkor och det skulle sannolikt påverka intresset för ersättningen negativt.

En generell synpunkt är också att det inte finns några definitioner i förslaget till förordning, t.ex. av betesmark, slåtteräng eller åkermark.

Malin Wildt-Persson
t.f. Enhetschef Enheten för
Näringspolitisk Analys

Sofia Björnsson
Näringspolitisk Expert
Enheten för Näringspolitisk Analys